

Sense acord per evitar la vaga d'Iberia

La reunió d'ahir fracassa i el cap de setmana es farà la primera tongada d'aturades

Passatgers al Prat ■ EFE

Junta de seguretat pels lladres reincidents i els maners

Buch l'ha convocada pel 5 de setembre

FINQUES Pous
Ei propietari!
 No perdís el temps,
tenim el comprador ideal per al teu immoble.
 Si vols vendre el teu immoble en les millors condicions.
TRUCA'NS ARA 93 790 39 45
 Valoració GRATUITA
 MATARÓ · C/ Pujol 20 · 08301 · finquespous@finquespous.cat

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIVENDRES • 23 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15098 - AVUI / Any XLI. Núm. 13968 - EL PUNT

Setge al tabac

COMBAT • L'OMS requereix a l'Estat espanyol més mesures per reduir la xifra de fumadors i la Generalitat planteja una nova llei de regulació i apujar-ne el preu **PROHIBICIÓ** • Les terrasses dels bars, en el punt de mira de Salut

Boris Johnson somrient després de l'entrevista d'ahir al matí amb Emmanuel Macron, a l'esquerra ■ EFE

Escenificació a París

Macron i Johnson es pronuncien per un "acord" sobre el 'Brexit'

Vilalta (ERC) insta a aparcar la "dinàmica autodestructiva"

Cuixart fa una crida en una carta a "desobeir les lleis injustes quan calgui"

El meu país Joan Elias Garcia

L'esforç que fan les universitats públiques catalanes darrerament no és correspost com es mereix per part de l'administració pública

P11

PER FI EL MANTENIMENT DEL TEU ASCENSOR A MIDA

MANTENIMENT JA ERAHORA
 www.citylift.net
CITY

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

El pallasso Marichalar

Aquests dies, els germans Marichalar es dediquen a passejar-se amb diversos iots per la Mediterrània. Jaime, l'exmarit d'Elena de Borbó, es banya a les aigües d'Eivissa a tot tren i amb tot pagat –com correspon a un personatge de l'entorn més granat de l'Íbex madrieny– i Álvaro ha decidit combatre el seu avorriment existencial voltant amb el seu vaixell per la Costa Brava per tal d'arrencar les estelades que va trobant al seu pas. Dels dos germans no se'n coneix altra activitat que el descans, tant en el vessant hivernal d'esquiadors com en l'estiuenc de navegadors recreatius. I és en aquest estadi de poca feina que aquests dies Álvaro de Marichalar s'ha acostat a Tossa (la Selva) per furta l'estelada que onejava –des de fa anys– a l'illa rocosa que presideix la badia i les platges de la ribera tossenca. El noble castellà es va fer vídeos immortalitzant la suposada proesa amb un discurs confús, segons el qual els tossencs (i els catalans en

La incursió d'aquest noble castellà en banyador marca noves fites en l'administració de la pròpia vergonya

general) estan alienats per una boirosa conxorxa "del tres per cent" que se suposa que els –ens– impedeix captar els avantatges d'un règim polític que genera i manté personatges com ell. L'home recitava el discurs amb tanta convicció evangelitzadora que va trobar-se una embarcació local que, segons ell, van intentar intimidar-lo –i així ho va explicar Antena 3– però que, vist el vídeo, es van limitar a recomanar-li que abandonés les drogues "que són molt dolentes".

La incursió d'aquest noble castellà en banyador marca noves fites en l'administració de la pròpia vergonya, però també simbolitza els elements en conflicte. D'una banda, les elits extractives madrilenyes, disposades a tot –ridícul inclòs– per mantenir i preservar els seus iots i privilegis. De l'altra, la gent d'aquest país, els que penquen i paguen impostos i que han de suportar un pallasso que no té altra cosa a fer que destrossar el símbol honorable d'un poble que ja n'està tip de pagar-los els iots. Per això l'estelada torna a onejar a Tossa.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Pastes al tanatori

Un amic torna estranyat del tanatori, on ha anat a vetllar un mort: "La família ha servit unes pastes." Em pregunta si ho havia vist mai. No ho havia vist mai, però ben pensat no és sorprenent. Els funerals són l'últim motiu de trobada social que ens resta. Hi havia hagut, en la vida evolutiva de les persones, moltes ocasions per reunir-se: els batejos, les primeres comunions, els casaments, els sants, els aniversaris... Als batejos de quan era petit els pares feien una recepció senzilla, a casa o en una granja. Se servia xocolata desfeta amb melindros i, si era l'estiu, orxata i gelat. El *bescuit glacé* era molt ben rebut. Venia la primera comunió. Els convocats eren més nombrosos perquè s'hi havia de convidar els amics del neòfit i els familiars s'anaven multiplicant. Se servien un brioix amb mantega i pernil dolç, un altre amb pernil salat, i un pastís de pasta de full farcit de carn. Els grans es feien posar xampany. Els petits passaven amb les bombolles d'un refresc. Els casaments eren més multitudinaris, amb moltes persones que molts no sabien qui eren ni d'on

“Ens hem quedat sense pretextos per a trobades familiars, amicals i socials

havien sortit perquè de sobte un estrany o una estranya s'unia a la família. Vedella amb bolets els convencionals, llagostes a la brasa els que tiraven la casa per la finestra. Un pianista tocava valsos i la gent ballava. Sembla que expliqui un conte de la Mercè Rodoreda. Recorden el costum de fer a talls la corbata del nuvi? I la núvia que llançava el ram a una amiga? Què s'ha fet d'aquelles flors? Què s'ha fet de la xocolata amb melindros? *Mais où sont les neiges d'antan?* Les criatures no es bategen, en la comunió no hi pensa ningú, als casaments, tràmits judicials, arriba una edat que no t'hi

conviden. Pel sant del pare i la mare venia gent a casa. Sortien pastes i xampany. Em diuen que els aniversaris encara són motiu de festa entre els més petits. No m'hi esperen. Amb el pretext de la crisi s'han suprimit les recepcions institucionals. Ens resten els funerals. Els familiars i amics que s'hi apleguen fa una eternitat que no s'han vist. A la sortida, i a mesura que ens allunyem del grupet més compungit, tot són salutacions i alegries pel retrobament. Antigament els funerals havien acabat amb un sopar. Només eren exclosos del menú els animals de ploma perquè "feien festa", m'informa en Pere Tió, consultor meu d'antics costums. Les pastes servides al tanatori, són indicatiu d'una recuperació?

El dia que vam enterrar la mare, els quatre de la família, sense humor per a res, vam anar a sopar al restaurant italià de davant de casa. L'amo, sicilià, no ens va voler cobrar de cap manera: "A Sicília els veïns nodreixen els familiars d'un mort, aquest dia." Tot el que he explicat té o tenia un aire sicilià, "mediterrani", si es vol. I si el recuperéssim? Seríem tots més amics.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/nwm755>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Ras i curt

No deixa de ser curiós. No hi ha ni sentència del Suprem sobre l'1-O (i si hem de fer cas de la separació de poders tan evident que hi ha a l'Estat espanyol sembla que no hi serà fins després de la Diada, i que fins i tot es podria ajornar uns mesos més si hi ha eleccions generals); no hi ha ni sentència, deia, i ja fa dies que llegeixo càbales i més càbales periodístiques (i polítiques) sobre si postjudici i post-sentència hi ha d'haver un indult, una llei d'amnistia general, una reforma del Codi Penal o ves a saber què. L'amnistia, diuen (diuen, diuen, diuen), sembla descartable perquè requereix un tràmit parlamentari complicat sobretot perquè pressuposa que els partits polítics que votin la llei estaran admetent que va ser un error judicialitzar el cas català. L'indult, diuen (diuen, diuen, diuen), és complicat perquè requereix passar pel Consell de Ministres, perquè requereix el visti-

“Determinades càbales sobre com serà la sentència del Suprem i què cal que els presos facin després són ara debats vergonyosos

plau de la sala d'indults del mateix Suprem i perquè el rei finalment l'ha de signar. I ara ja hi ha qui diu (diuen, diuen, diuen) que una possible solució (de fet, els comuns l'han proposada obertament, de la mateixa manera que Iceta en el seu moment va parlar d'indults) seria una reforma del Codi Penal que aclarís què és sedició i què

és rebel·lió i que ho fes en uns termes que no s'assemblessin als de l'1-O. I encara hi ha qui diu (diuen, diuen, diuen) que, vista la complicació de tot plegat, podria ser que el Suprem optés per una sentència no tan dura com tothom preveu per facilitar la sortida dels presos polítics en poc temps. A mi em sembla una mica vergonyosa, tota aquesta discussió sobre què passarà jurídicament després de la sentència, més enllà de la reacció ciutadana i del govern. Em sembla que tots plegats, quan fem aquestes càbales (perquè les fem tots) hauríem de prendre bona nota de la piulada que aquesta mateixa setmana ha fet Josep Rull. Ras i curt. “Assistim amb perplexitat al debat sobre si la condemna serà ‘dura’ o ‘tova’. Un sol dia a la presó (i hi portem quasi dos anys) per haver exercit drets fonamentals, és ignominiós.” No em sembla que hi hagi d'afegir res més.

EDITORIAL

El complex combat per la seguretat

Més enllà de qüestions de percepció, les xifres aportades pels Mossos d'Esquadra indiquen que els fets delictius s'han disparat i que l'alarma generada els darrers mesos té fonaments. En el balanç, els Mossos han indicat que el nombre de robatoris amb violència ha crescut un 30% i que els homicidis a la capital catalana registren una de les xifres més altes amb 12 casos aquest any. La policia destaca també, però, que hi ha hagut un espectacular creixement en el nombre de les detencions, d'un 80% respecte al mateix període anterior. La contraposició de les xifres ens indica que amb la seguretat ciutadana no hi ha fórmules màgiques ni és bona la instrumentalització política a favor o en contra de determinades mesures. Posar l'accent en el desplegament policial no evita el creixement del fet delictiu per si sol.

Cal articular un conjunt de mesures complementàries. En primer lloc en l'àmbit judicial, amb una reforma que eviti l'elevada reincidència dels delinqüents en temes com ara els robatoris amb violència. El 90% dels detinguts per aquest delictiu ni tan sols ingressen a presó. En segon lloc cal una anàlisi exhaustiva de la tipologia delictiva. Per exemple de la que comporta el tràfic de drogues, amb especial atenció als narcopisos, en què s'ha de fer un canvi legislatiu que impedeixi habitatges buits que puguin ser depredats per aquesta activitat. I no mesclar-hi situacions com ara la dels maners, que malgrat ser una activitat irregular no es pot equiparar a la delinqüència. I, finalment, en el cas de Barcelona toca admetre que el model de desenvolupament com a ciutat global té un efecte negatiu en l'augment de la delinqüència, que obliga la ciutat a gestionar-ho o a repensar el propi model, si no es vol perdre el control de la capital catalana.

De reüll

Marta Monedero

Gràcia mor d'èxit?

Sobrevalorada? Desbordada? La festa major de Gràcia, amb pregoneres excepcionals, un munt d'activitats i una feineda del veïnat que sempre és d'admirar, té enguany alguns punts foscos: dues agressions sexuals, l'acte vandàlic al guarniment de la plaça del Nord i el foc (intencionat?) al carrer de la Llibertat, potser com a metàfora del temps que vivim. Que res de tot això torni a passar hauria de ser prioritari per a l'any vinent. Deixant de banda les habituals flaires de pixum per molt esforç que hi posi el servei de neteja,

Les cues al carrer vencedor superen les de l'estrena de 'Harry Potter'

també caldria rumiar sobre la gestió del volum de visitants, que han convertit Gràcia en una Venècia sense canals. La festa major està morint d'èxit? Un amic del carrer del Progrés sortia cada matí de casa amb el contracte de lloguer per poder accedir-hi al vespre sense problemes. Les cues per veure'n el

guarniment guanyador, el de *Harry Potter*, eren més llargues que les de l'estrena de les pel·lícules del mag de Hogwarts! Gràcia forma part de les activitats mediàtiques a l'agost. Hi va gent de tot arreu i viu un procés paral·lel al de Barcelona amb el turisme. Ha guanyat en nom i en ingressos, i ha perdut l'alè d'una festa com la d'altres llocs, on petits i grans es coneixen, juguen, comparteixen i ballen fins tard i sense por. Que, potser, una festa popular hauria d'aplicar una entrada mínima per evitar que part del veïnat, i dels visitants, n'acabi fastiguejat?

Les cares de la notícia

PRIMER MINISTRE DEL REGNE UNIT

Boris Johnson

Pur teatre

El primer ministre britànic ha enllestit les seves reunions amb Angela Merkel i Emmanuel Macron amb unes rialles i unes encaixades que res tenen a veure amb els resultats obtinguts. Pur teatre, de cara a la galeria, mentre es va esgotant el termini per a un *Brexit* amb acord.

CANTANT D'EL DILLUVI

Flora Sempere

Mestissatge i compromís

El grup de Castalla es consagra entre les formacions musicals del País Valencià del moment amb un estiu ple de concerts arreu dels Països Catalans, després de publicar el seu quart disc, *Junteu-vos*, amb homenatges a Ovidi Montllor i Dusmiguët i la participació d'Anna Gabriel.

PRESIDENT DEL BRASIL

Jair Bolsonaro

Incendiari

En comptes de preocupar-se pels efectes i la devastació que provoquen els incendis a l'Amazones, l'ultradretà president del Brasil insinua en unes declaracions impresentables que les ONG podrien haver provocat els focs, molestes perquè els ha retirat les subvencions.

Tal dia com avui fa...

1 any

Cs i Franco

Rivera anuncia que s'abstindrà en el decret per treure el dictador del Valle de los Caídos i Sánchez confia en els socis de la moció de censura.

10 anys

Preus per al raïm

Els pagesos treuen un centenar de tractors als carrers de Vilafranca del Penedès per reclamar preus més justos per als viticultors.

20 anys

Suport a Aznar

Duran i Esteve ratifiquen el suport de CiU al govern d'Aznar fins al 2000. Convergència matisa que garanteix l'estabilitat "per convicció".

Full de ruta

David Portabella

Matí de Pérez de Rozas

Han passat dotze dies del decés de Carlos Pérez de Rozas i segurament ell, atent sempre al ritme dels batecs periodístics, no aprovaria un obituari i preguntaria a què ve ara això de parlar d'ell si no hi ha una perxa que ho justifiqui. I rebatre un mestre no és senzill. Quan va esdevenir un rostre familiar per a tots opinant sobre el seu Barça i amb personatge al Crackòvia, als seus alumnes els quedava un plaer íntim. Us atrapa el carisma enciclopèdic i arrauat del Carlos Pérez de Rozas televisiu? Doncs ni us imagineu com és el Carlos Pérez de Rozas que actua a l'aula! El record del privilegi va lligat a una imatge: la d'ell entrant a les vuit del matí a classe amb feixos de DIN A3 en cada braç com si pugés al tren amb excés d'equipatge. I l'equipatge eren les millors portades del dia de *The New York Times*, *The Times*, *Le Monde*, *USA Today* fotocopiades en color per a tots. Era el seu pròleg a descobrir-te premis Pulitzer del present i del passat. A quina hora

Arribava a classe a les vuit amb feixos de DIN A3 en cada braç com si pugés al tren amb excés d'equipatge i eren les portades de tot el món

s'havia de llevar per regalar aquell tresor als endormiscats alumnes no se sap, però la lliçó era evident: si el mestre que dissenyava diaris pel món et portava el millor dels quioscos internacionals sota el braç a les vuit del matí, tu havies de sortir a menjar-te el món des del quiosc més proper. Com es deia l'assignatura? Qui ho recorda? Si el dia abans sorgia el dubte al bar de la universitat, ningú deia el nom tècnic: demà al matí què toca? Toca matí de Pérez de Rozas. El lament d'Emilio per la injustícia que el germà no pogués escoltar que era i que és un gran tenia el consol a la universitat, on els alumnes acudien al despatx fora del termini de revisió d'exàmens per dir-li el que era un clam: que les seves classes eren un regal propi d'un espectacle en *prime time*. "El millor professor universitari de Catalunya els últims 50 anys", et definia Toni Vall. Mereixies escoltar-ho en vida i així va ser. I si la pregunta queda sense resposta, potser és millor així. A quina hora t'havies de llevar per fer el regal d'arribar a classe amb els quioscos del món sota el braç?

Qui manipula a qui?, ens podem preguntar des del moment que obrim l'ordinador, el mòbil, la tauleta o les pàgines d'un diari. El que sí sabem és que a partir de l'era Web 2.0 l'anàlisi dels sentiments i les opinions s'aplica a gairebé tots els negocis i activitats socials. Hi ha certes opinions que ens influeixen el comportament i la percepció del món. Llegim les avaluacions abans de reservar un hotel, les crítiques d'una pel·lícula abans de veure-la o escoltem tertúlies polítiques per a reafirmar-nos en les nostres conviccions.

LES NOSTRES DECISIONS acostumen a estar condicionades per certs opinadors (¿infomanipuladors?) sobre la visió del món, amb el profit econòmic que pot representar saber influir. N'és un exemple el darrer informe de 72 pàgines de l'Espanya Global, que inclou 23 preguntes que es poden fer a l'estranger sobre el procés sobiranista. Es tracta d'una guia per als responsables d'exterior que parlen del procés fora d'Espanya i es reparteix entre corresponsals,

periodistes a l'exterior i altres interlocutors internacionals.

AQUEST MAL ANOMENAT "INFORME" dedica un apartat a una sèrie de consignes autobombo marca España en format de 46 fets "falsos" amb les consegüents explicacions "verdaderes". Perquè ens en fem una idea més precisa, s'hi diu: "FALS. El moviment independentista és pacífic. VERDADER. Com en tots els moviments, es produeixen formes d'actuar diferents. Hi ha hagut sectors que s'han radicalitzat i s'han implicat en actes violents. (...)". Fixem-nos de quina manera tan barroera el Regne d'Espanya pretén influir la societat amb una afirmació etiquetada de falsa com "El moviment independentista és pacífic". El que és rotundament fals és precisament que es digui que el moviment independentista no és pacífic, quan si per una cosa s'ha caracteritzat la societat catalana favorable majoritàriament a la independència és precisament pel seu caràcter no violent. Una condició no gens fàcil quan es tracta de mobilitzar centenars de milers de per-

sones en manifestacions que han estat exemplarment pacífiques i modèliques. Tenim una font i tenim unes dades. La font: el Govern d'Espanya. Les dades: maquillatge a mida d'aquesta font. ¿Quina credibilitat poden tenir? Simplement dependrà del poder econòmic i polític que tingui l'opiniador, però també del poder de què gaudeixi el Govern català (¡el petit David!) de contrarestar aquestes mentides argumentant-les i difonent-les en els espais idonis perquè tinguin prou credibilitat i ressò en espais i fòrums internacionals.

L'ESPAÑA GLOBAL se sustenta en la infomanipulació, *fake news* manufacturades amb finalitats propagandístiques per tal d'instal·lar un marc mental en l'audiència i poder activar la por, l'odi o l'esperança, base de la presa de decisions polítiques. Però els infomanipuladors del procés no compten que arribi una tardor calenta que promourà la unitat necessària per continuar sent més república i abastar la independència.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Unió o dissolució

■ No podem enyorar apel·latius com el de separatistes, en dates com la de l'atemptat del 17-A del 2017, i el dolor de les víctimes, 16 morts i centenars de ferits corporals, morals i psicològics. No cal ser expert criminalista, cal en primer lloc cercar els beneficiaris, segur que no són individuals, la tragèdia aclareix que hi ha interessos tanmateix espuris d'una bastardia execrable, provenint d'intencions malèfiques d'alta jerarquia. Del separatisme Espanya en sap el regal de Gibraltar als anglesos, el rei Felip IV, regalant Catalunya Nord, en són dos entre d'altres. Vol unió i obre camí a la dissolució de la monarquia. El mot dona prestigi ben usat, quan és línia directa a l'indefens poble. I tanmateix per l'èpica militar. El rei, li dic Felip V+1, vol entrar a la història amb sagrades maniobres maquiavèliques. Fer inútil el

referèndum de l'1-O del 2017 abans de celebrar-se, va eixir-li a l'inrevés. El poble va guanyar, és el que quedarà a la història. Les garrotades les pagarà Espanya.

ALEXANDRE PINEDA FORTUNY
Barcelona

Disculpin!

■ Jo, senyores i senyors, no soc dolent. Vaig néixer ben predisposat a estimar i ser estimat. Com a gat escaldat que soc, sempre demano disculpes a tothom. Al metro o a l'autobús, si frego sense voler el braç o la cama d'algú i, no cal dir, si frego un pit o una natja, em desfaig en disculpes. En el millor dels casos, la persona agredida diu: "No es preocupi", o somriu. I, en els casos pitjors, s'aparta arrufant el nas. El motiu és que vull evitar que la persona se'm giri i em digui en el millor dels casos: "Que no té espai suficient, vostè, per passar?" O

bé, en el pitjor dels casos: "Escolti, toqui-li el cul a una altra, què s'ha pensat vostè?" i qui sap si, a més, una denúncia. I és que jo, senyores i senyors, no vull patir. I ja fa un temps que qualsevol gest o paraula aïrada de qualsevol persona, em fereix. Quan soc al carrer tot sol per fi puc respirar.

XAVIER MARTÍ GARCÍA
Barcelona

Molt soroll per no res

■ *Amb la vida no n'hi ha prou* d'Antoni Puigverd s'hi fan avinents les vicissituds del gran escriptor Fernando Pessoa, que generalment escrigué en portuguès, però també en anglès i fins i tot en francès, el qual morí als 47 anys, víctima de l'alcoholisme, com tants i tants artistes i intel·lectuals d'aquells dies que estaven convençuts que l'alcohol els propiciava la creativitat. Puigverd ens fa palès que

Pessoa utilitzà una gran quantitat de pseudònims i heterònims i canviava d'estil d'un dia per l'altre: "Encara avui costa de trobar un artista que, com ell, renunciï a tenir un únic estil característic. No podem imaginar un Tàpies que no sembli un Tàpies o un Miró que no sembli un Miró." Certament, ha quedat evidenciat que els grafistes abstractes Tàpies i Miró no van gosar moure's dels seus habituals gargots, i per això tan fàcils de reconèixer pel gran públic. En canvi, la frontera dels prejudicis estilístics va ser ignorada pel gran Picasso, el qual deambulà amunt i avall de la història de l'art, menystenint qualsevol frontera estilística, i tothora defugint l'enravenament que marceix la creativitat dels artistes dels nostres dies obsedita a vanagloriar-se amb el seu estil únic. Molt soroll per no res...

JORDI PAUSAS
París

La frase del dia

“Vox és un partit constitucionalista i no veig cap inconvenient perquè formi part de la coalició España Suma”

Cuca Gamarra, VICESECRETÀRIA DE POLÍTICA SOCIAL DEL PP

Tribuna

Juan-José López Burniol. Notari

Tarradellas vist per Pla

S'ha publicat el llibre *Josep Pla, Jaume Vicens Vives. L'hora de les decisions. Cartes 1950-1960*, amb edició a cura de Guillem Molla i pròleg de Joaquim Nadal i Farreras. A l'apèndix, hi figura l'anomenat *Informe Pla*, procedent de l'Arxiu Montserrat Tarradellas i Macià del monestir de Poblet. L'informe està redactat per Pla sobre la base de la seva llarga entrevista amb el president Tarradellas que tingué lloc segurament a Castelnau (França) els dies 21, 22 i 23 de gener de 1960, i en el qual Pla es proposa –segons Nadal– “analitzar el pensament polític de Josep Tarradellas sobre la situació política a Espanya, a Catalunya i a l'exili, i tracta de definir les línies d'actuació que ell impulsaria, i concretava els equips que ho haurien de fer”.

SI AVUI PORTO AQUÍ AQUEST LLIBRE i en trec tot seguit una llarga cita no és per cobrir amb facilitat l'expedient del meu article mensual a aquest diari, sinó perquè, s'estigui o no d'acord amb el que Tarradellas diu i Pla recull, crec que hauria de ser motiu de meditació per a tots aquells que volen que les seves posicions polítiques no siguin fruit de la rauxa sinó que responguin a un intent de comprensió racional de la realitat. La llarga cita diu així: “El Sr. Albert (pseudònim del president Tarradellas) no és federal ni federalista. Creu que Catalunya ha de fer un contracte amb l'Estat espanyol –qualsevol, el que sigui– a base de donar la menor quantitat de molèsties als castellans, és a dir, sense fer el menor esforç per a *lograr* que el País Basc i Galícia segueixin la mateixa línia política [...]. El País Basc i Galícia han de resoldre llurs problemes com puguin, però en cap cas Catalunya ha de desgastar la seva posició adoptant posicions romàntiques i d'escàs *pervindre*, com és notori a simple vista. [...] Catalunya ha de fer un contracte amb l'Estat espanyol, [...] i l'única ma-

nera factible de portar-ho a terme és reduir la qüestió al mínim, és a dir, evitar la producció d'estats emocionals catastròfics. Digué repetidament que l'Esguerra havia *lograt* l'Estatut per una sola causa: l'amistat personal que uní Macià amb Alcalá Zamora [...]. Si el Sr. Albert no és federal ni federalista, accepta, en canvi, la possibilitat que el document que Catalunya firmi amb Ma-

drid sigui ampliable –el dia que sigui– a Mallorca i València. Creu, en canvi, que no s'ha de fer la menor al·lusió al Roselló si es vol mantenir l'amistat amb França, cosa importantíssima. Totes les temptatives que vaig fer per saber com s'imagina el Sr. Albert el document que s'ha de firmar amb Madrid resultaren infructuoses i inútils. [...] Davant d'aquesta qüestió, com davant de totes les altres, el Sr. Albert diu sempre el mateix: hem d'evitar la repetició de disbarats, que ja prou que n'hem fet. Hi ha una variant d'aquesta afirmació en l'anècdota Pinay-Albert: –“*Quelle est votre politique, Monsieur Albert?*”, li preguntà Pinay després d'haver-li donat un passaport diplomàtic. –“*Éviter le ridicule, Monsieur le Président.*”

L'ESPERIT QUE VERTEBRA EL PENSAMENT DE JOSEP TARRADELLAS, segons Pla, es pot resumir amb aquesta frase de l'informe en defensa de la negociació i en rebuig a “tota acció inútil i gratuïta que pugui trencar els ponts de negociació, que pertorbi els terrenys d'entesa amb el contrari”. Dit això, no es pot negar que la situació actual és fruit d'un altre esperit, radicalment diferent, que ha marcat la política catalana durant els últims anys. Debatre avui sobre aquests dos esperits, així com sobre els avantatges i inconvenients de cadascun és una tasca que fora inútil si no fos impossible: la polarització antagònica de la societat catalana ho impedeix. Manuel Milián Mestre ho ha expressat bé al seu llibre *Els ponts trencats*. Però s'han de reconstruir, aquests ponts: amb respecte a la realitat dels fets, que són tossuts; amb respecte a la llei, fora de la qual no hi ha pau possible, i amb respecte a l'adversari, al qual no es pot menysprear mai. Sense una mala paraula, sense un mal gest i sense una mala actitud. La paraula com a eina, la norma com a marc, i la política com a tasca.

“S'han de reconstruir aquests ponts: amb respecte a la realitat dels fets, que són tossuts; amb respecte a la llei, fora de la qual no hi ha pau possible, i amb respecte a l'adversari, al qual no es pot menysprear mai

De set en set

Xavier Cortadellas

Canvi

A l'estiu, creix espectacularment el nombre de gent disposada a parlar-nos del canvi climàtic. Si l'estiu fa d'estiu com el que estem patint

aquest any, llavors, el creixement és colossal, imparabile, supera, de molt, la magnitud de desgràcies que s'augura que patiran els anglesos el dia que arribi el *Brexit* o el nombre de delictes que els diferents tribunals d'aquest tros de planeta escalfat estan disposats a imputar a Sánchez, a Cuixart i a tots els altres falsos profetes tan estimats de l'1 d'octubre. És fàcil de constatar també que el grau de convicció d'aquells que ens en parlen és directament proporcional a la temperatura del dia. I també el seu grau d'indignació. “Que no veus quina calor que fa? El canvi climàtic és irrefutable!” Com que els científics i la ciència arriben fins allà on arriben, a l'estiu també, hi ha molta d'aquesta gent disposada a aprofitar les vacances per anar a constatar *in situ* els efectes nefastos d'aquest canvi. Van fins a llocs tradicionalment considerats freds, encara –com ho diria?– una mica verges, i, sempre, perduts, poc habitats, quasi desconeguts, remots, ignots... Quan tornen, si no han tingut prou fred, ens engalten la prova científica del seu viatge. I, si n'han tingut, resulta que o no n'han tingut prou o han tingut tanta sort que no cal tornar-hi l'estiu vinent perquè, llavors, el canvi climàtic ja serà un més de nosaltres. I el cas és que també cada dia som més aquells que pensem que tenen raó. Entre tots els nostres amics més conscienciats, tots els periodistes de TV3, tots els polítics que es diuen d'esquerres, amb les de Podem al capdavant; tots els científics més joves i agosarats, tots els tertulians postprocés i tots els estats del món que ens en parlen dia sí, dia també, constantment, fent-nos-en sempre responsables –recicleu, bergants, recicleu!–, qui podria deixar de creure-ho?

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La fiscalia alemanya accepta la denúncia contra Borrell

■ Veu indicis de delictes en els fets d'espionatge denunciats per la delegada de la Generalitat a Berlín, Marie Kapretz ■ La decisió obre el camí per investigar els seguiments

Redacció
BARCELONA

La Fiscalia General Federal d'Alemanya ha acceptat la denúncia contra Josep Borrell per espionatge que va ser presentada a finals de juliol per la delegada del govern català, Marie Kapretz.

Segons va avançar ahir a la nit Nació Digital, la fiscalia alemanya ha vist indicis de delictes en l'espionatge ordenat pel Ministeri d'Exteriors espanyol a les delegacions catalanes. L'acceptació de la denúncia és, doncs, el primer pas per a la posterior investigació dels fets denunciats per Kapretz.

A diferència del ministeri fiscal espanyol, la Fiscalia General Federal d'Alemanya té competències per posar en marxa aquest tipus de procediments i pot estudiar—en el lloc del jutge— els delictes greus que afecten la seguretat interior i exterior de l'estat, entre ells el terro-

El ministre Josep Borrell, el 13 de juliol passat, en l'acte de cloenda de l'escola d'estiu del PSC ■ EFE

risme i l'espionatge.

Els 31 de juliol passat, la delegada del govern català a Berlín va interposar la denúncia a títol personal

pel seguiment que haurien fets els serveis secrets espanyols de la seva activitat privada i del seu correu electrònic quan va ser des-

tituïda en aplicació del 155 i ja no tenia cap càrrec a la Generalitat.

En la denúncia, Marie Kapretz, que en aquell

moment ja havia tornat a ser restituïda en el càrrec de delegada, feia constar els informes de les ambaixades d'Espanya a Alema-

nya, el Regne Unit i Suïssa des d'on s'hauria fet un seguiment a les activitats de les delegacions. Aquests documents van sortir a la llum després que el ministre d'Exteriors en funcions, Josep Borrell, els fes arribar al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sol·licitant el tancament de les delegacions del govern. En la documentació registrada en el TSJC hi havia les comunicacions de les ambaixades on constava l'activitat dels delegats de la Generalitat, tant els contactes i reunions com l'activitat a les xarxes socials.

A la seva denúncia, Marie Kapretz hi va fer constar que li havien espiat el seu correu electrònic i que havia estat sotmesa a seguiments, tota vegada que en un dels informes es fa constar l'hora exacta de la seva entrada a la roda de premsa protagonitzat per Puigdemont a Berlín el 7 d'abril del 2018, un seguiment que, segons els seus advocats, podria haver vulnerat l'article 99 del Codi Penal alemany, que criminalitza que els serveis secrets "d'una potència estrangera" facin una "acció d'intel·ligència contra la República Federal Alemanya". Enmig de la polèmica, Josep Borrell va negar que s'hagués portat a terme cap mena d'espionatge contra els delegats catalans. ■

ERC defensa parlar de diàleg i confrontació

■ Vilalta avala una estratègia de desobediència per forçar l'Estat a seure

Òscar Palau
PRADA

ERC també es mou. La portaveu nacional, Marta Vilalta, va fer un pas ahir i va assegurar des de Prada que veu del tot "compatibles" les dues estratègies que han enfrontat fins ara els grans corrents de l'independentisme: el diàleg amb l'Estat que preconitza el seu partit i la "con-

frontació democràtica" en què el president Quim Torra va posar l'accent dimarts des de la mateixa Universitat Catalana d'Estiu. "Contraposar diàleg i confrontació és trampós, amb una mà hem d'aixecar la bandera del diàleg i amb l'altra, la de la lluita democràtica", va sostenir.

Vilalta va apostar per fer complementàries totes les aportacions, perquè és la "combinació" la que facilitarà l'avenç, i "totes tindran el seu moment i accent". Encara més, fins i tot va reflexionar que si una part no vol asseure's a

Marta Vilalta, ahira Prada ■ J.M. MONTANER

la taula cal "buscar mecanismes" per forçar-la, i "és probable" que la desobediència civil sigui la manera. "La música sona molt bé", va confessar, en al·lusió a l'opció de potenciar aquest tipus d'accions, que ERC va incorporar ja a la ponència política fa un any,

i que els últims dies, a més del mateix Torra, han defensat, també a Prada, el conseller Josep Huguet, l'ANC i Òmnium. Vilalta va expressar en aquest sentit "l'absolut respecte" per la proposta exposada pel president dimarts, i va assegurar que ERC "hi afegeix

ides" per mirar de fer-la compatible amb la negociació i la captació de més suports a dins i a fora del país.

"En les trobades que intensificarem els pròxims dies ho hem de continuar concretant", va indicar la portaveu d'ERC, que espera arribar a un acord de full de ruta abans de la sentència del judici al Suprem, i fins i tot si pot ser abans de la Diada, jornada que confia que serveixi per demostrar que "hi ha múscul".

És clar que Vilalta també va deixar clar que el primer que cal per fer possible trobar el mínim comú denominador vers els necessaris "consensos transversals", en què ERC també posarà tots els esforços, és "superar aquesta dinàmica autodestructiva com a moviment, de generar desconfiances i de posar els focus en els companys de viatge", coincidint també amb el discurs de Torra.

No preveuen cap consulta interna

Vilalta va insistir que la decisió sobre el vot a la investidura de Sánchez, que el Col·lectiu Primer d'Octubre ha demanat que es posi a consulta interna, en principi la seguirà prenent l'executiva, en què ja hi ha representades totes les veus del territori i a les institucions, i que ja ha pres altres decisions rellevants recents, com ara el suport al vot de censura a Rajoy i el no al pressupost del PSOE. En tot cas, després que els crítics hagin anunciat una proposta alternativa, la portaveu veia "positiu" el debat intern en el marc del procés congressual, i assegurava que la intenció de la nova direcció serà "avançar" en la implantació de mecanismes que reforcin "l'assemblearisme i la codecisió".

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El meu país

Joan Elias Garcia

Rector de la Universitat de Barcelona. President de l'ACUP

Balança universitària desequilibrada

L'aportació de les nostres universitats públiques a la societat catalana durant els últims anys ha estat certament rellevant. Només cal mirar les pàgines web de les diferents institucions universitàries per corroborar aquesta afirmació. Sí, les universitats públiques catalanes, any rere any, formen excel·lents i competents professionals que responen a moltes i variades demandes professionals. De la mateixa manera, no descansen a l'hora de fer recerca. El nostre personal docent i investigador, que cobreix un nombre elevat de camps de coneixement, no s'ha acomodat, i sistemàticament tracta de trobar respostes raonades i útils a preguntes que ens preocupen com a societat. No cal dir que el reconeixement acadèmic internacional del nostre professorat i dels equips de recerca és certament envejable. Les nostres universitats també es dediquen invariablement a transferir el coneixement que es produeix dins dels campus per tal que les idees i produccions científiques i culturals universitàries siguin conegudes i aprofitades pel conjunt de la ciutadania. En definitiva, les nostres universitats públiques catalanes es dediquen amb cor, ànima i molt esforç a la formació, la recerca i la transferència de coneixement, tres pilars fonamentals de qualsevol institució universitària del segle XXI. Per descomptat, sempre es poden fer millor les coses, però això no treu que allò que s'ha fet i es fa actualment mereix tot el nostre reconeixement.

Les universitats catalanes demostren, així, que mantenen el seu compromís amb la societat. No fan tot el que fan per qüestions estratègiques o per sortir bé a la foto. No podia ser d'una altra manera: les universitats públiques del nostre país coneixen la seva raó de ser, el servei als altres, i assumeixen amb entusiasme i orgull el seu rol com a motor de canvi econòmic i social. Com altres institucions de la nostra societat, també les universitats aposten per la millora social, la innovació, el coneixement, la justícia i l'equitat. Ara bé, és ben sabut que les universitats públiques catalanes no caminen soles, també necessiten suport, requereixen un cert grau de confiança en la seva feina, i en aquest sentit trobem que la balança està desequilibrada. Dit d'una altra manera:

Grups d'estudiants a la Universitat de Barcelona ■ JOSEP LOSADA

“L'esforç que fan les universitats públiques catalanes darrerament no és correspost com es mereix per part de l'administració pública

l'esforç que fan les universitats públiques catalanes darrerament no és correspost com es mereix per part de l'administració pública. Encara més: no és atrevit dir que la confiança que necessiten les nostres universitats es redueix any rere any fins a crear situacions acadèmiques que són gairebé insostenibles.

Aquesta manca de confiança la podem

detectar, com a mínim, en dos aspectes. Potser el més flagrant i alarmant és el finançament actual. Ens agradi o no, les universitats públiques catalanes necessiten rebre recursos econòmics que serveixen per fomentar i enfortir la qualitat de les diferents activitats universitàries. El segon aspecte de desconfiança té a veure amb les polítiques, i més concretament les que estan relacionades amb els disset objectius de desenvolupament sostenible (ODS) de l'Agenda 2030 de desenvolupament sostenible. Les universitats públiques catalanes necessiten polítiques transparents, no interessades i innovadores respecte d'aquests grans objectius. No és lògic dir que no s'ha aconseguit un objectiu determinat quan no s'ha disposat de les condicions polítiques necessàries per assolir-lo. Estem convençuts que la gran majoria de la ciutadania del nostre país vol unes universitats públiques de qualitat i al servei de tothom, però per a això caldrà que la balança entre les universitats i la confiança política dipositada en elles estigui més equilibrada del que ho està ara mateix.

Cuixart fa una crida a desobeir les “lleis injustes”

Redacció
PRADA

El president d'Òmnium, Jordi Cuixart, empresonat a Lledoners, va renovar ahir la nova crida a desobeir “aquelles lleis injustes quan calgui”. En una carta dirigida a la Universitat Catalana d'Estiu, Cuixart va garantir que, “diguin el que diguin les sentències”, l'entitat continuarà “lluitant per la llibertat i els drets humans, arreu dels Països Catalans”. “Desobeint aquelles lleis injustes quan calgui, i militant en la tendresa amb el més gran dels nostres somriures”. La missiva conclou amb el lema de la nova campanya de l'entitat: “Per la memòria dels que ens han precedit i per responsabilitat amb les generacions que han de venir: Ho tornarem a fer!”. En la carta, assegura que des de Lledoners se senten “els aires frescos de l'estiu de Prada” i recorda quan, amb Jordi Sánchez, hi van participar l'agost del 2017, pocs dies abans de l'1-O: “A les portes d'una tardor en què vam saber que ho podíem tot.” ■

Pimecs s'oposa a la fira de l'ANC de consum estratègic

Redacció
BARCELONA

Pimecs va rebutjar ahir la fira de consum estratègic que l'ANC farà per la Diada Nacional i es va mostrar en contra de “qualsevol discriminació que perjudiqui i confronti empreses i consumidors”. La patronal la considera una “acció de boicot o de discriminació”, insisteix que no es pot posar en perill el negoci “per qüestions estrictament polítiques” i critica qualsevol “maniobra” que pugui tenir “conseqüències negatives sobre l'economia”. ■

Ball cerdà, plat fort de la festa La Seu d'Urgell (Alt Urgell)

Un dels actes més esperats de la festa de la Seu és el tradicional ball cerdà. Tindrà lloc diumenge a partir de les 11.00 h (Foto: @formes.design / @fmlaseu).

Food and Fashion Sant Carles de la Ràpita (Montsià)

La 4a edició del festival de moda, gastronomia i música va començar ahir i s'allargarà fins diumenge. Té un cost de 9 € pels 4 dies (Foto: SIE SB).

Festa d'en Toca-sons Taradell (Osona)

El bandoler arribarà diumenge a la tarda. Actuacions, sardanes i mercat ompliran el poble durant tot el dia (Foto: Ajuntament de Taradell).

Sant Pol de Mar acull la fira d'activitats relacionades amb el mar

A més de la fira d'arts i el festival d'havaneres tindrà lloc l'11è concurs de composició d'havaneres

Aleix Pujol
SANT POL DE MAR

La 17a edició de Firamar, la fira d'activitats relacionades amb el mar de Sant Pol de Mar, va començar ahir i durarà fins diumenge, amb l'havanera com a principal protagonista.

Durant tot el cap de setmana, els assistents podran gaudir de la fira d'arts, oficis i motius mariners. A més, cada dia hi haurà activitats diverses. Demà, a les 10.00 h, començarà la subhasta pública de peix. Dues hores més tard s'organitza una passejada per a grans i petits amb les barques i pa-

La demostració de pesca amb artó serà diumenge a partir de les nou del matí a la platja del Morer ■ A TOT DRAP

tins d'ATD. Diumenge al matí hi haurà una demostració de pesca amb artó i una sardinada i bullinada d'anguiles.

Un protagonisme especial tindran les havaneres. Avui, després de la cantada a càrrec de les corals que comença a les 21.30h,

hi haurà l'actuació d'Arjau. Demà, a les 22.00 h, començarà el 17è festival d'havaneres i l'11è concurs de composició d'havaneres de Catalunya. Durant la nit, passaran per l'escenari els grups Peix Fregit, Les Anxovetes i Port Bo. ■

Blancs i Blaus es tornen a enfrontar a Granollers

Redacció
GRANOLLERS

Fa gairebé 40 anys, per donar un impuls a la festa major de Granollers, que en aquell moment tenia molt poc seguiment, un grup de joves va decidir crear la colla dels Blaus i, un altre, la dels Blancs.

Des de llavors, aquestes

dues colles protagonitzen la festa major, i s'encarreguen, de manera festiva, de competir per veure quin és la que anima més la festa. El premi per a la colla guanyadora, que tria un jurat en un sopar popular el darrer dia de la festa, és l'elecció del pregoner de l'any vinent.

A partir de demà i fins

diumenge que ve, les dues colles es tornaran a enfrontar per ser la que porta més festa. Entre altres activitats, destaquen el joc de rol *Lluïta obrera* o la mostra i cercavila de bestiar de foc dels actuals vencedors –els Blaus– i la gimcana nocturna o l'espectacle de foc amb música dels Blancs. ■

El cinema rural es fa un lloc al Pallars

Des d'ahir i fins diumenge, Tremp acull el 8è Mostremp, el festival de cinema rural del Pallars. Per 5 euros per un dia o 12 euros per tots, els espectadors podran gaudir dels millors curtsmetratges de temàtica rural. També s'organitzen activitats infantils i activitats paral·leles, com ara una classe magistral amb David Casas i un vermut amb els directors. ■ MOSTREMP

Roquetes viurà el 26è Tradicionàrius

Roquetes viurà demà una edició més del Tradicionàrius a les Terres de l'Ebre. A part de la fira d'artesans hi haurà una marató de música popular, on actuaran Coetus, Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries i Clau de Lluna. Durant tot el cap de setmana, es celebrarà també l'Ebrefolk, que pretén connectar les Illes Balears i les Terres de l'Ebre. (Foto: Aj. de Roquetes)

El formatge, protagonista a Taüll

Tot demà i diumenge, Taüll celebrarà la Fira del Formatge. Allà, els visitants podran assistir, durant tot el dia, a les exposicions de lleteres antigues i d'estris de camp, als tallers de pintures de guix i de pirogravat i provar jocs tradicionals. També hi haurà cada dia cercaviles amb els comerciants de formatges i concurs de munyir cabretes. ■ PATRONAT VALL DE BOÍ

